

KATARÍNA GILLEROVÁ

Dubnové slunce

motto román

Dubnové slunce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Katarína Gillerová

Dubnové slunce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KATARÍNA GILLEROVÁ

Dubnové
slunce

Praha 2020

Přeložila Alena Řežábková

Copyright © Katarína Gillerová, 2020

Translation © Alena Řežábková, 2020

Cover photography © Panic Attack, Andrei Mekelev, Daniel Hussey,
Ross Helen / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1748-5

ISBN e-knihy 978-80-267-1784-3 (1. zveřejnění, 2020)

*Tuto knihu věnuji
Katarínke a Jankovi Kašickým, našim přátelům.
Léta společných setkání, hodiny rozhovorů,
skvělé dny dovolených s toulkami v zahraničí –
bez nich si nic z toho nedokážu představit.
S díky za chvíle minulé se těším na ty budoucí.*

KDOKOLIV VSTOUPÍ

Otevřenými dveřmi se dovnitř dostal studený vzduch, ale mlha, hustá jako mléko, zůstala za skleněnými stěnami hotelu. Uprostřed širokých vchodových dveří na fotobuňku zápasil s kufrem na kolečkách asi třináctiletý chlapec. Pomáhala mu s ním žena, zřejmě jeho matka. Bez jakýchkoliv známek nervozity se sehnula, upravila špatně vytočené kolečko a pustila chlapce před sebe.

Poslední hosté dnešního dne, kteří se zde ještě měli ubytovat, konečně dorazili. Vlak z Lince s přestupem ve Vídni měl zpoždění, paní Dulleová mi to oznámila telefonicky před hodinou ještě z vlaku.

Zpoza recepčního pultu jsem pozorovala, jak kráčí směrem ke mně, pečlivě zachumlaní proti nevládnému listopadovému počasí. Oba, matka i syn, působili v delších černých kabátech velmi elegantně.

Věděla jsem, proč chtěli bydlet blízko ružinovského hřbitova. Přijeli na pohřeb.

Vypadali jako vystřižení z nějakého britského katalogu pro vyšší společenské vrstvy. Chlapec si rozepnul kabát a pod ním se objevila oslnivě bílá košile doplněná černou pletenou vestou. Když zastavil před recepčním pultem, z bledé jemné tváře se na mě zahleděly velké oči, plné dětské bezradnosti.

Žena měla na hlavě krásný černý klobouček, posazený trochu na stranu, nikoliv však koketně, ale právě tak, aby přitáhl pozornost k havraním vlnám polodlouhých lesklých vlasů a plným sytému červeným rtům.

Na chvíli jsem zkameněla. Byla mi povědomá!

Poznala jsem ji. Za těch dlouhých čtrnáct let se téměř nezměnila, dokonce bych řekla, že ještě zkrásněla. Proboha, budu muset zavolat Patricii! Tohle mi neuvěří!

Ale proč se jmenuje Dulleová?!

Shýbla jsem se a nasadila jsem si brýle se silnými černými obroučkami, svou ochranu proti podnapilým nočním hostům, vracejícím se do hotelu z divokých flámů. Posílení alkoholem se domnívají, že mi mohou dělat návrhy na postelové hrátky nebo žertovat na nevhodná témata. Provozovatel mě upozornil, že v těch brýlích vypadám přísně a totálně nepřístupně, a tudíž je mohu využívat v noci, v rizikových časech.

Tuto chvíli jsem vyhodnotila jako rizikovou. Bude lepší, když mě paní Dulleová nepozná.

„Ten taxikář byl nezdrožilý, to by se mi v Rakousku nemohlo stát,“ řekla klidným hlasem, ale kdesi ve spodním tónu zaznělo pohrdání. „A cesta vlakem byla nekonečná...“ povzddechla si. Podívala se na chlapce, hledala u něj potvrzení svých slov. On však pouze mlčky stál, vypadal zmatečně. A smutně.

„Štěstí, že ještě nesněží,“ poznamenala jsem. Vzala jsem doklady, které položila na pult. „Doufám, že teď si po dlouhé cestě odpočinete,“ podívala jsem se na ni opatrně zpoza brýlí. „Až půjdete na večeri do naší restaurace, zastavte se zde pro doklady.“ Podala jsem jí klíče. „Pokoj číslo pětatřicet, třetí patro. Výťah je za rohem.“

Jakmile odešli, dychtivě jsem otevřela chlapcův pas. Jmenoval se Bruno a příjmení měl stejné jako jeho máma. Jak je to možné?!

Rychle jsem zkontrolovala datum narození. Ano, sedí to, je mu třináct let... Ničemu jsem nerozuměla. Tato žena a její syn se měli jmenovat úplně jinak. Co se stalo za těch čtrnáct let? Proč nenosí příjmení muže, který po ní přímo šílel? A tuší Bruno, jaké bolestné události předcházely jeho narození? Asi ne...

Zamyšleně jsem se posadila k počítači a zapsala údaje těchto dvou hostů do evidence. Zdá se, že paní Dulleová mě nepoznala. Nevím, jestli byl dobrý nápad nasadit si ty brýle.

Pokud by mě byla poznala, mohla jsem nadhodit otázku, co se stalo s jejím princem na bílém koni. Když jsem je oba viděla naposledy, on byl šťastně rozvedený a ona šťastně čekala na sňatek s ním a byla natěšená budoucí maminka jejich společného potomka.

Bruna.

Ty jeho smutné dětské oči. Myslela jsem na ně, i když jsem si k sobě s povzdechem přisunula hromádky přihlašovací formulářů, které mi tu nechala Milota. Odpoledne mě krátce zastupovala a prý je nestihla zaevidovat do počítače. To jsem si mohla myslet! Příliš často mi nechávala svou práci, protože jaksi nestíhala. Nikomu jinému se to nestávalo.

Zvedla jsem hlavu od práce a zaregistrovala jsem, jak ke mně z restaurace míří číšník Mojmír s plně naloženým talířem. Pozdrav od šéfkuchaře Vincenta.

„Vinc ti přeje dobrou chuť,“ zakroužil mi Mojmír talířem nad hlavou a přešel z recepce nenápadnými dveřmi dozadu, do malé kanceláře. Dveře byly za mými zády mezi dvěma dřevěnými stěnami s množstvím přihrádek na poštu a klíče od pokojů.

„Že děkuji za záchranu života,“ vzkázala jsem vděčně do kuchyně. Dnes jsem se nestihla naobědvat, měla jsem jenom banán, a až při pohledu na přírodní řízek se žampionovou omáčkou a s opékanými bramborami jsem si uvědomila, že se mi žaludek svírá hladem.

Využiji chvíli, kdy v hotelu není velký ruch a nablízku se nevyskytuje žádný host.

Malá kancelář za recepcí byla určená ke stravování, odpočinku při noční službě recepčních. Kulatý stůl se dvěma židlemi byl umístěn tak, abych při jídle viděla hosty přicházející k recepčnímu pultu, ale mě vidět nebylo. Mohla jsem tak ihned vyjít ven a vyřídit, co bylo třeba. Malá pohovka a dvě křesla sloužily k odpočinku, když bylo v hotelu klidněji.

Snědla jsem asi polovinu, když jsem zaslechla tichý zvuk otevírajících se výtahových dveří. Okamžitě jsem vstala a postavila jsem se za recepční pult.

„Je tu někde v okolí květinářství?“ zeptala se mě paní Dulleová.

„V blízkém okolí ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Ale pokud byste měla nějaké přání, můžu to zařídit.“

Paní Dulleová na chvilku zaváhala. „No, to by bylo fajn,“ přijala nakonec můj návrh. „Pozitíří potřebuji malou kyticí bílých růží a menší věnec ze živých květin. Obojí s černou stuhou s nápisem *Poslední sbohem*. Ať to sem doručí do dvanácté hodiny.“

Poznamenala jsem si všechno, co říkala. Pak jsem opatrně zvedla zrak od poznámkového bloku. „Nechcete nápis trochu...“ vyslovila jsem pomalu, „trochu konkretizovat? *Poslední sbohem* od...?“ navrhla jsem.

Několikrát nervózně zamrkala víčky a pak se zaraženě zahleděla před sebe. „Ne, myslím, že ne,“ rozhodla se. „Takhle to bude stačit, nechci zbytečně provokovat...“

Provokovat? Koho?

Podívala se na syna, který trpělivě stál vedle ní. Do restaurace si oba oblékli tmavě modrou, Bruno měl i vázanku stejné barvy. Hledala v jeho očích souhlas se svým rozhodnutím. On však pouze bezradně pokrčil rameny.

Se zalíbením jsem se na něj zadívala. Vypadal stále jako dítě. Bledá podlouhlá tvář, jemná pokožka, velké šedé oči s moudrým pohledem. Bože, kdybych měla takového syna! napadlo mě. V poslední době jsem měla podobných myšlenek plnou hlavu. Nedokázala jsem se jich zbavit. Od té doby, co jsem v lednu oslavila dvaatřicáté narozeniny, jako by mi začaly tikat biologické hodiny. Nikdy jsem nevěřila, že se mi to může stát. A nikdy jsem si nemyslela, že v tomto věku budu ještě bezdětná.

Píchlo mě u srdce. Na co ještě čekám? Žijeme s Igorem spolu téměř pět let, pomohla jsem mu vychovat jeho

dvě děti, Emu a Dana. Emka se zbláznila, teprve v červnu odmaturovala a koncem ledna se chce vdávat. Nedá si říct, trvá na tom. Doufám, že teď už Igor přestane používat jeden z argumentů, že nás je v třípokojovém bytě tak akorát. Jeden pokoj se uvolní. A Dan často mluví o studiu v zahraničí...

„Kávu si dám v kavárně,“ zaslechla jsem hlas paní Dullové. Když se se synem najedli, přešli z restaurace do odděleného prostoru kavárny vpravo od recepce. Seděli tam jen tři čtyři hosté, a tak snadno našli volný stůl. Bruno se poslušně usadil vedle mámy. Když číšník přinesl kávu a chlapci zmrzlinový pohár se šlehačkou, zazvonil jí mobil. Dlouhý rozhovor v němčině vystřídal pak ještě delší ve slovenštině.

Chlapec dojedl a netrpělivě šoupal nohama. Po chvíli zachytil můj pohled. Usmála jsem se na něj. Podíval se na mámu, pak na mě a po krátkém zaváhání vstal od stolu a zamířil ke mně.

„Ahoj, Bruno,“ pozdravila jsem ho. „Chutnala ti večeře?“

Přikývl. „Ano, chutnala.“ Zastavil se před recepčním pultem a váhavě zkoumal mou tvář. Potom pult pomalu obešel a zahleděl se z boku na obrazovku počítače. „Máte hodně práce?“ zeptal se.

„Celkem dost,“ usmála jsem se pobaveně. „Ale za hodinu končím, vystřídá mě kolega.“

„Kdy tu opět budete?“ vyzvídal. Se zájmem na mě upřel pohled těch šedých dětských očí.

„Zítřka v deset,“ roztáhla jsem rty do širokého úsměvu. Uvědomila jsem si příjemný pocit, který jsem měla z jeho přítomnosti. Kdy jsem se tak cítila naposled? Už dávno ne. Události posledních týdnů, dokonce měsíců nebyly vůbec příjemné.

„Tou dobou tady nebudu,“ zamyslel se, „půjdeme na návštěvu ke strýci. Ale na oběd se sem určitě vrátíme.“

„A co když vás pozve na oběd strýc?“ Mrkla jsem na něj. „To nemůžeš vědět...“

Na Brunově tváři se objevil ironický úsměv a v očích se mu mihl šibalský záblesk. „To nehrozí,“ zavrtěl hlavou. „Ještě nikdy to neudělal.“

„A když zítra udělá výjimku?“ Dobírala jsem si ho. A snažila jsem se z něj dostat další informace. „Proč ne?“

„Protože si myslí, že když bydlíme v Rakousku, tak se topíme v penězích,“ odvětil s vážným výrazem. Hned jsem za tím vytušila slova jeho matky.

„A topíte se?“ Nadzvedla jsem obočí a zatvářila jsem se přehnaně užasle.

Pobavilo ho to, nahlas se rozesmál. „No, bídou netrpíme,“ vyslovil dětskými ústy dospěláckou větu. „Ale ani strýc nepatří k těm, co žijí z minimální mzdy, ačkoliv se tak před námi snaží tvářit.“

„Chodíš do školy ve Štýrském Hradci?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ přikývl.

„Mluvíš dobře slovensky,“ pochválila jsem ho. Vzala jsem do ruky misku s bonbony, zabalenými v lesklých papírcích, a nabídla jsem mu. „Máš rád mentolové?“

Opět přikývl a jeden si vzal. Jeden! Hned bych si toho chlapce vzala domů a vyměnila ho za Igorova Dana. Bože, to je neuvěřitelné, když si vzpomenu, kolik nervů mě ty roky s Igorovým synem stály! Pohár mé trpělivosti už několikrát téměř přetekl a potřebovala jsem hodně sil na to, abych to ustála. Držela mě jen myšlenka na Emku a na to, že chci mít s Igorem vlastní dítě. Naše společné.

„S mámou si doma povídáme slovensky,“ ozval se Bruno. „A máme tady na Slovensku dost příbuzných, ale co umřela babička, jezdíme sem málo.“

„Aha,“ pokynula jsem hlavou. Před ubytováním u příbuzných dali evidentně přednost hotelu.

„A s tatínkem mluvíš německy?“ zeptala jsem se. Napjatě jsem čekala na odpověď. Ta by měla být záporná, protože jeho otec je Slovák, i když chlapec, neznámo proč, nemá jeho jméno.

„Ano,“ odpověděl k mému údivu. „Ale vlastně...“ Vtom zjistil, že matka dotelefonovala. „Promiňte, ale musím běžet,“ omluvil se. Zamával mi na rozloučenou a vydal se za ní do kavárny.

Nechápavě jsem se za ním dívala. Co je s jeho otcem? Žijí vůbec spolu? Nebo mluví se synem německy kvůli tomu, kde žijí?

Bruno se znova posadil vedle matky. Paní Dulleová položila zlatý mobil na stůl a chvíli si o něčem povídali.

Mou pozornost najednou upoutali dva neznámí muži, kteří vešli do hotelu. Myslela jsem, že jdou do restaurace, ale zamířili přímo k recepci.

„Dobrý večer,“ pozdravil jeden z nich, „potřebovali bychom mluvit s paní Dulleovou. Je tady ubytovaná.“ Řekl to naprosto klidně, bylo zřejmé, že o jejím pobytu ví. Možná Brunův strýček, pomyslela jsem si.

„Máte štěstí, zrovna sedí tamhle v kavárně,“ ukázala jsem rukou napravo od recepcce.

Muži vykročili směrem, který jsem jim ukázala. Měli na sobě tmavé zimní kabáty a vypadali slušně. Všimla jsem si, že je Bruno pozoruje a z jeho nezaujatého výrazu jsem pochopila, že je nezná.

Pánové se neposadili k paní Dulleové, jak jsem předpokládala. Zůstali stát blízko ní. Nakláněli se k ní a tiše jí něco vysvětlovali. Bruno je zaraženě poslouchal, a dokonce zapomněl houpat nohama.

Paní Dulleové zřejmě nebylo setkání příjemné. Poslouchala je s kamenným výrazem. Celou dobu se dívala před sebe a dávala tak najevo, že slova nezvaných hostů nedopadají na úrodnou půdu.

Ačkoliv jsem se o to snažila, nezachytila jsem nic z toho, co jí to muži říkali. Když ale promluvila ona, rozuměla jsem každému slovu.

„Vůbec mě nezajímá, co si myslí vaše rodina,“ řekla nahlas. Její hlas zazněl chladným kovovým tónem jako řinčení

dvou středověkých zbraní uprostřed boje. Trochu se sklonila k Brunovi a podávala mu klíč. „Běž nahoru do pokoje,“ nařídila mu tiše.

Bruno se nespokojeně zavrtěl. Napřed se podíval na maminku, potom na oba muže a zůstal sedět. Máma ho pohladila po zádech a naléhavě mu vtiskla klíč do dlaně. Nakonec se chlapec přece jen zvedl a váhavě odcházel. Nešel k výtahu, ale přímo ke mně.

„Co ti muži mamince chtějí?“ naklonila jsem se k němu.

Bruno jen zmateně pokrčil rameny a s obavami sledoval trojici v kavárně.

„Tam nemáte co dělat,“ zvýšil hlas jeden z mužů.

„O tom vy nerozhodujete,“ odpověděla paní Dulleová. Ve tváři se jí nepohnul ani sval a musela jsem obdivovat její schopnost zachovat v takové situaci klidný hlas. Vlastně jsem o téhle její schopnosti věděla už v minulosti. A také o tvrdosti, se kterou dokáže bojovat. Jen jsem na to nějak zapomněla.

„Rodina tak rozhodla,“ řekl rozzlobeně vyšší muž. „A vy to budete respektovat,“ pohrozil jí prstem. S Brunem jsme se na sebe zaraženě podívali.

„Můj syn také patří do vaší rodiny,“ usmála se paní Dulleová ironicky. „Ve středu tam proto budeme oba, ať se vám to líbí, nebo ne. Nemůžete mu upřít právo na poslední rozloučení. Pokud byste to udělali, obrátím se na všechny noviny a pak se budete mít na co těšit.“

„Opovažte se něco takového udělat!“ rozčílil se ten menší. Rozepnul si horní knoflík kabátu a prstem odtáhl límec košile od krku, jako by ho škrtil.

„Bruno,“ oslovila jsem ho potichu, „týká se to pohřbu, na který jdete ve středu?“

Chlapec se podíval na své boty, jako kdyby se rozhodoval, jestli třeba nemá utéct. „Ano,“ přikývl nakonec.

Instinktivně jsem k němu napřáhla ruku a vzala jeho malou dlaň do své. „Zemřel někdo z rodiny?“ zeptala jsem se jemně.

Nerozhodně přešlápl z nohy na nohu a upřeně se při tom díval na naše spojené dlaně. „Já... Já nevím,“ odpověděl konečně. „Zemřel můj otec.“

„Tvůj otec?!“ vyhrkla jsem ohromeně.

Mlčky přikývl. „Ale nikdy v životě jsem ho neviděl.“

Ohromeně jsem na něj civěla. Jeho otec je mrtvý?! Bruno nemohl tušit, že jsem ho dobře znala. Asi měl infarkt, když zemřel tak mladý... Protože takové zprávy se šíří rychle, bylo mi divné, že jsem o tom nic neslyšela.

Žaludek se mi sevřel divným pocitem. Na prsou jsem cítila dusivou tíhu svého špatného svědomí. Ach, Bruno! vykřikla jsem v duchu. Co se to v tvém životě asi událo?!

Hlasy v kavárně nabíraly na intenzitě. Zmateně jsem se na ně podívala. Paní Dulleová neohroženě čelila dvěma rozhněvaným mužům.

Rázně jsem vstala ze židle a vykročila jsem k nim.

„Máte nějaký problém, pánové?“ zeptala jsem se. „Chovejte se, prosím, slušně, rušíte ostatní hosty,“ ukázala jsem rukou do kavárny.

„Co se to tady děje?“ ozval se za mými zády mužský hlas. Strnula jsem. Známy hlas! Okamžitě jsem se k němu otočila.

„Tomy?!“ zvolala jsem ohromeně. „Kde se tady bereš?“

Můj výkřik ale zanikl v nadšeném pištění dvou pokojských, účetní a jedné číšnice, která vyběhla z restaurace hned, jak ho uviděla skrz prosklenou stěnu.

„Vítejte zpátky!“ „To je ale překvapení!“ radovaly se jedna přes druhou a vrhaly se mu do náruče. Dokonce i Mojmir, číšník z restaurace, přiběhl se širokým úsměvem, aby ho přivítal.

„Přišel jste nás navštívit, šéfe?“ zeptal se. „Nebo se dokonce vracíte natrvalo?“

Účetní začala radostně tleskat. „To by bylo skvělé, to by bylo skvělé,“ pištěla. Zasypávali ho otázkami, všichni byli zvědaví, jak se mu v té dálce vede.

Zatajila jsem dech a za těch pár vteřin se mi v hlavě promítl film, jaké by to bylo, kdyby se sem vrátil. Aby to tady bylo jako předtím. Před jeho odchodem. Když zavrtěl hlavou, vrátilo mě to zpátky do reality.

„Jsem tady jen na pár dní,“ řekl s úsměvem. V hlase byla ale slyšet skrývaná lítost.

„To se vám v tom Dánsku tak líbí?“ protáhla číšnice Bětka vyčítavě.

„Je pravda, že tady se mi líbilo víc,“ ujistil nás. V rychlosti zodpověděl spoustu otázek a musel si připadat jako na tiskové konferenci. Nakonec si s každým na rozloučenou podal ruku. Skupinka se rozešla za svými povinnostmi.

Mezitím oba muži, kteří způsobili rozruch kolem paní Dulleové, v tichosti zmizeli. Ona ještě zůstala sedět a vzrušeně s někým německy telefonovala.

„Copak se tady dělo, Elo?“ obrátil se na mě Tomy. „Měl jsem pocit, že potřebuješ pomoc.“

Mávla jsem rukou. „To je v pohodě, nic to nebylo,“ řekla jsem s úlevou. „Jakmile ses tak nečekaně objevil, všechno se vyřešilo,“ rozhodila jsem rukama. Zkoumavě jsem se na něj podívala. „Jsi překvapení dnešního dne, opravdu,“ usmála jsem se na něj. „Vůbec jsi nedal vědět, že dneska přijedeš,“ konstatovala jsem trochu vyčítavě.

Konečně jsem si ho mohla pozorně prohlédnout. Byl ve sportovním, měl na sobě tmavé džíny a smetanovou zimní bundu. Vypadal v ní opravdu elegantně a přinášel s sebou jakýsi nádech ciziny. Od doby, kdy jsem ho viděla naposled, trochu zhubl. Měl ztrhanou tvář a úplně matné oči bez jiskry. Nevypadal nijak šťastně.

„Bylo to okamžité rozhodnutí. Potřebuji tady vyřídit pár věcí, tak jsem sedl na první letadlo a jsem tady,“ usmál se na mě a konečně se smál i očima. „Doufám, že si uděláš čas na sraz.“

„Poprosím Ditu, aby něco narychlo zorganizovala,“ slíbila jsem mu. „Zrovna dneska k ní jdu, tak jí povím, že jsi na pár dní přijel.“

„Ještě skočím za účetní, aby mi neutekla,“ podíval se směrem ke kanceláři. „Mám štěstí, že je tady dneska déle, tak to hned využiju.“ Mávl mi na rozloučenou a chvátal pryč.

Já jsem se vydala zpátky do recepcce. Bruno tam ještě pořád seděl na otáčecí židli a sledoval mé kroky. Sedla jsem si do svého křesla.

„To je asi hodný člověk, když měli všichni takovou radost,“ poznamenal.

„Kdysi to byl náš vedoucí, je fajn,“ souhlasila jsem. „Všem nám je líto, že se rozhodl přestěhovat do Dánska.“

Bruno se na židli trochu zavrtěl. „Vám nejvíc,“ špitnul tiše.

„Co mně nejvíc?“ zeptala jsem se nechápavě. Zpracované doklady jsem shrnula na hromádku a založila je do modrých desek. Za chvíli mě vystřídá kolega Milan, tak mu tady nechci nechat nepořádek.

„Vám je to líto nejvíc,“ upřesnil Bruno.

„Proč si to myslíš?“ podivila jsem se.

„Tak zvláště jste se na něj dívala,“ upřel na mě velké šedé oči. Pleť měl téměř průsvitnou. Působil neuvěřitelně křehce. „Tak nějak... smutně, i když jste měla velkou radost.“

„Opravdu?“ zatvářila jsem se nevěřicně. Vůbec jsem si toho nebyla vědoma. Dokonce ani toho, že mě Bruno pozoruje. „Víš,“ naklonila jsem se k němu, „on se rozhodl odejít z moc smutného důvodu, a když jsem ho viděla, tak jsem měla pocit, že to moc nepomohlo.“ Povzdechla jsem si. „Některé věci prostě nemůžeš ovlivnit, ani kdybys moc chtěl.“

„To znám,“ přikývl. Tentokrát se ani nepohnul. Koutky úst měl mírně svěšené. „Nevím, jestli se můžu na mámu zlobit, že mi o mém vlastním otci řekla až teď, když umřel. Není to nespravedlivé, že už nikdy nebudu mít možnost ho poznat a zjistit, jaký byl? Co se o něm dozvím ve středu, když ho uvidím v rakvi?“

Z jeho slov mě zamrazilo. Zírala jsem na toho milého kluka a ptala se toho na nebesích, jestli mi ho poslal proto,

aby ve mně probudil výčitky svědomí a potrestal mě. Nejraději bych Bruna objala, ale cítila bych se v tu chvíli jako Jidáš, který se snaží zakrýt, že ho zradil.

Plíživá večerní mlha za prosklenými stěnami hotelu mou stísňenost ještě umocňovala. Velké vchodové dveře se samy otevřely a vešel kolega Milan.

„Bruno,“ vzala jsem jeho ruce do svých dlaní, „důležité je smířit se s věcmi, které nemůžeme změnit. Jsem přesvědčená, že ti někdo z rodiny o něm bude vyprávět, ukáže ti jeho fotky zamlada. Alespoň tak se s ním seznámíš a pomůže ti to.“ Upřeně jsem se mu dívala do očí a hlavou mi probleskla myšlenka, jestli vůbec ví, že má nevlastního bratra.

„Nic takového nehrozí,“ zavrtěl hlavou. „Celá jeho rodina mě nenávidí.“

Strnule tam seděl smutně nahrbený. Cítila jsem se nepříjemně, protože jsem k nim kdysi patřila i já.

Vstala jsem z křesla a navzdory výčtkám svědomí jsem ho pevně objala.

„Jsi statečný, ty to zvládneš,“ řekla jsem tiše. Snažila jsem se, aby to znělo povzbudivě.

Dívala jsem se při tom skrz okna na černou oblohu a prosila nebesa o možnost reparátu z minulosti. Abych mohla napravit všechno zlé, co jsem kdy udělala.

* * *

Zachumlala jsem se do kabátu a okolo krku jsem si omotala teplou vínovou šálu. Ke světlému flaušovému kabátu jsem měla rukavice a kabelku ve stejné barvě jako šálu. Spokojeně jsem se ujišťovala, že vypadám elegantně a doufala jsem, že dnes nebudu Ditě připadat jako chudá příbuzná.

Bože, jak se časy mění!

Vyšla jsem z hotelu do večerního světa zahaleného přízračnou mlhou. Plížila se všude kolem jako tajemný opar zdůrazňující bezútěšnost tohoto ročního období. Vůbec

jsem nechápala, proč mě tahle část roku dokáže pokaždé tak rozhodit. Nenáviděla jsem krátké dny a dlouhé večery. Hlavně ty večery. Přinášely do mé mysli podivnou, nevysvětlitelnou sklíčenost. Neznámý strach se objevoval nenápadně, někdy až v děsivých snech, jejichž význam jsem se pak marně pokoušela odhalit.

Najednou jsem za sebou slyšela chvátající kroky. Prudce jsem otočila hlavu.

„Kousek tě doprovodím,“ doběhl mě Tomy. „Zatím mi můžeš povědět, co je u tebe nového.“

Radost z toho, že ho vidím, se mísila s lítostí. Tušila jsem, že on sám žádné dobré zprávy nemá. A i kdyby měl, v přítomnosti tohoto muže se nikdy nemůžu cítit... moc v pohodě a velmi... šťastně. Jen pár lidí znalo důvod.

„Co je u mě nového?“ zopakovala jsem po něm. „Svatba v rodině.“

„No teda, to gratuluji!“ zvolal. Napráhl ke mně ruku, jako by mi chtěl poblahopřát. „Igor se tedy konečně rozhoupal? Jsem si jistý, že budeš krásná nevěsta.“

„Zadrž!“ zarazila jsem ho mávnutím ruky. „Já ne, ale Emka se bude vdávat,“ vysvětlovala jsem mu honem.

„Emka?“ podivil se. „Nechodí ještě na střední školu?“

„Letos odmaturovala,“ odpověděla jsem. „Je zamilovaná až po uši a nechce přijít ani o jediný den s ním. Berou se koncem ledna.“

„Aha,“ přikývl, „takže velká láska.“ Trpce se pousmál.

„To se občas stává,“ poznamenala jsem tiše. „A co ty?“

„Já?“ Povzdychl si a prohrábl si vlasy. „Za ten víc než rok se vlastně nic nezměnilo. Změna prostředí nepomohla a já už nevím, jestli ještě můžeme doufat...“ Potřásl hlavou. „Agnethe zase potratila, už dvakrát, a jestli se to stane ještě jednou, tak se asi zblázním. A už vůbec si nedovedu představit, co to udělá s ní. Už se bojím každého dalšího dne, kdy se objeví nějaká naděje... Ta bolest ze zklamání je pokaždé horší a horší.“

Sklonil hlavu a zadíval se na špičky bot. Vrásky kolem úst se mu v pohublé tváři ještě prohloubily. Čelo měl zamračené.

„Tomy,“ ozvala jsem se po chvilce. „Přece víš, že vzhledem k úrovni dnešních vědeckých poznatků je naděje vždyc-ky...“

Přerušilo mě zazvonění mobilu. Na displeji se objevilo Igorovo číslo.

„Zlato, jsi ještě v práci?“ zeptal se.

„Právě odcházím k Ditě,“ informovala jsem ho.

Na chvíli se v telefonu rozpačitě odmlčel. „Ehmm... nechceš přece jen přijít domů? Byl bych rád, abys u toho rozhovoru taky byla, vždyť víš... Myslím, že je to důležité.“ Jeho hlas zněl věcně, ale cítila jsem z něj určitou naléhavost.

„Igre,“ povzdechla jsem si, „kdybych byla přesvědčená, že mě tam potřebujete, dobře víš, že bych přišla. Tyhle rozhovory ale vždyc-ky probíhají beze mě a je to tak lepší.“

„Pro mě ale ne,“ namítl.

„Přijdu zítra,“ ukončila jsem hovor. Ještě jsem chvíli potřebovala mluvit s Tomym, než se naše kroky za chvíli rozejdou.

„Igorovi se nelíbí, že chodíš k Ditě?“ zajímalo Tomyho, když jsem ukončila hovor. „Ale jestli si dobře vzpomínám, chodila jsi k ní v neděli, a dneska je pondělí.“ Tázavě se na mě podíval.

„Ty si to pamatuješ?“ Skutečně mě to překvapilo. „Mimořádná situace,“ pokrčila jsem rameny.

„Americká maminka byla na dovolené na Floridě.“

Zastavil se uprostřed chodníku a vytáhl z kapsy klíče od auta.

„Nechceš, abych tě tam odvezl?“ nabídl mi.

Zavrtěla jsem hlavou. „Děkuji, ale potřebuji se trochu provětrat,“ odmítla jsem jemně. „Dám ti pak vědět termín srazu, až to Dita zorganizuje.“

„Tak ji ode mě pozdravuj,“ zamával mi. „Ani nevíš, jak se potřebuji pobavit v nějaké veselé společnosti s kamarády, s vámi... Už teď se těším.“

Na chvilku jsem znejistěla. Neměla jsem přece jen přimout jeho nabídku na svezení? Netušila jsem, že je na tom tak... zoufale.

„Jedeš teď k mámě?“ zeptala jsem se. Jeho žena nechce pro jistotu nikam cestovat, aby nepřišla o dítě, pokud by náhodou byla zase těhotná.

„Ano,“ přikývl. Potom zaváhal. „Nechceš jet se mnou? Máma by tě určitě ráda viděla.“

„Já ji také,“ zdůraznila jsem. „Už jsem u ní dlouho nebyla...“ V duchu jsem si to vyčítala. „Vyřídí jí, že ji pozdravuji a že se u ní někdy určitě zastavím,“ slíbila jsem.

Dnes jsem se cítila unavenější než jindy, jako by mi ochably svaly a ztěžkly nohy. Těšila jsem se na Ditinu měkkou pohovku a sklenici vína. A také na spoustu měkkých polštářků, kterými se obložím.

Hlavně jsem s ní ale potřebovala probrat události posledních dní.

Tomy zamířil na parkoviště k autu z půjčovny. Pokaždé, když přiletěl na pár dnů na návštěvu, řešil to takhle a moc si to pochvaloval.

Zamávali jsme si na rozloučenou a já jsem se vydala pěšky k Dítě. Bydlela jen jednu zastávku tramvají od hotelu *Orfeus*, kde jsem pracovala.

Ve zrekonstruovaném dvoupokojovém bytě Dita bydlela sama a tvrdila, že už to tak bude do konce jejího života. Vzhledem k tomu, že jsem věděla, v jaké vyrůstala rodině a jakou cestu od dětství urazila, aby se dopracovala až sem, ke své samotě, jsem ji nikdy nepřesvědčovala o tom, že to bude jinak. Ale protože bylo v jejím životě několik mužů, můj soukromý tajný názor byl ten, že jeden z nich u ní

časem zakotví natrvalo. Netroufala jsem si ale odhadnout kdy. Možná až jí bude sedmdesát a nebude mít tolik energie, jako má teď. A určitě bude alespoň o deset let mladší než ona.

„Včera jsi mi strašně chyběla!“ vrhla se na mě Dita hned na prahu a srdečně mě objala. V úzké černé sukni a červené blůzce vypadala úžasně a krásně voněla jasmínem. Asi teprve před chvilkou přišla domů a nestačila se převléknout. „Měla jsem takovou divnou neděli,“ postěžovala si. „No, ale konečně jsi tady.“ Zvědavě si mě prohlížela. „Ty máš nový kabát!“ zvolala. „A ještě jsem neviděla ani tu vínovou šálu...“

„Necháš mě před těmi dveřmi stát ještě dlouho?“ ozvala jsem se hraným uraženým tónem, ale pochvala mě potěšila.

„No vyjímáš se na té rohožce docela pěkně,“ zasmála se a vtáhla mě dovnitř. „Zatímco se budeš svlékat, pověz mi o Tomym,“ pobízela mě nedočkavě. „Co je u něj nového? Jak se má?“ Odevzdaně jsem povzdechla. Dita mi pověsila kabát na ramínko a já jsem si sedla na stoličku v předsíni a pomalu si zouvala kozačky. Neměla jsem chuť spěchat. Nechtělo se mi vůbec nic.

„Vůbec z něj nemám dobrý pocit,“ řekla jsem konečně.

Dita netrpělivě přešlapovala na ozdobné dlažbě. „Doufám, že kvalitní víno a dobré jídlo ti rozvážou jazyk,“ řekla s nadějí v hlase. „Už jsem obvolala polovinu kamarádů, kteří se na něj těší. Hned jak jsi mi zavolala, že přijel, jsem se dala do práce.“

„Akční jako vždycky,“ pochválila jsem ji.

„A ty jsi pořád jako zpomalený film,“ poznamenala kriticky na mou adresu. „Kde tě postaví, tam stojíš. Když tě někdo podrazí, necháš to být. A jsi bezmocná, když ti ubližují,“ vypočítávala všechny mé nemožné vlastnosti. Pak mě vzala pod paždím a odvedla mě do obýváku. Jako malé bezmocné dítě. Měla v tom už dlouholetou praxi.

„Páni, ty jsi toho nachystala!“ vykřikla jsem obdivně při pohledu na plný stolek. Těstovinový salát s tuňákem, grilovaná zelenina. Bílý bio jogurt. Oříšky na chroupání. Špaldové tyčinky. A červené víno frizzante. Paráda!

„Tak jez a povídej,“ vyzvala mě netrpělivě.

„Ty nevíš, že se při jídle nemluví?“ připomněla jsem jí větu, kterou v minulosti nejčastěji napomínala mladší sourozence. Nabírala jsem si na talíř ode všeho trošku. „Radši mi pověz, co ta tvoje Kunikunda,“ zeptala jsem se na její kolegyni, milovnici horoskopů, numerologie, karmy a jiných důležitých disciplín nezbytných k životu. Ditina kolegyně se ve skutečnosti jmenovala Zita, ale pod tímhle jménem jsem o ní nikdy od Dity neslyšela. Říkala jí Kunikunda, protože vymýšlet přezdívky pro ni bylo něco jako dýchat vzduch.

„Víš, co mi řekla naposled?“ naježila se Dita. „Prý když jsem narozená šestnáctého, ovládá mě jakási poloplaneta Ketu, zvaná Dračí ocas, a prý mám někdy pocit, jako by mě posedl zlý duch! Tak jsem jí řekla, že pokud mi ty statistické výkazy nepřinese do půl páté, uvidí, jak mě posedne zlý duch přímo v kanceláři a Dračí ocas jí celý nacpu přímo do pusy. Sestavuje v pracovní době horoskopy, všichni se k ní chodí radit a ona pak nestíhá!“

„Tak jí udělejte z archivu věštírnu,“ navrhla jsem s plnou pusou. „Může tam fungovat po pracovní době. Možná se pak i dozvíte, kdy konečně odvolají toho vašeho nemožného ředitele. No a já si u ní nechám udělat výklad svých nočních můr, možná právě ona rozluští jejich význam.“

Na rozdíl ode mě to Dita nepovažovala za konstruktivní nápad. „Věštírnu!“ zvolala pobouřeně. „Tak tu uvidí, až jí jednou dám pěsti mezi oči! Možná se jí v tu chvíli zjeví i její šťastná čísla... na poslední výplatní pásce u mě v práci!“

Aby se uklidnila, nalila nám do skleniček víno. Přitukla si se mnou.

„Tak povídej,“ vyzvala mě. „Jak se má Tomy v Dánsku?“

Ještě jsem dojídala poslední kousky báječné grilované zeleniny a zadívala jsem se na Ditu, která seděla pohodlně rozvalená v širokém křesle. Vypadala výborně. Hladký účes z černých vlasů s ofinou jí moc slušel. Vzpomněla jsem si na vrabčí hnízdo, které mívala na hlavě v dobách školní docházky. Vlasy neurčité barvy, různé délky, s roztřepenými konečky. Nikdy na sebe neměla čas. Se šesti sourozenci, o které se musela starat, to ani nebylo možné.

Rychle se převlékla do pohodlného domácího oblečení, které bylo jistě pěkně drahé. Krásně jasná modrá barva ji celou rozzářila. Něco takového jsem si nemohla dovolit, ani většinu jejího značkového oblečení. Ona utrácela peníze jen za sebe, ale já jsem žila ve společné domácnosti s mužem a jeho dvěma dětmi.

„Tomy je pohublý a vypadá smutně,“ ozvala jsem se konečně. „Není divu, když Agnethe zase dvakrát potratila. Je mi líto, že ani návrat do její rodné vlasti nepomohl naplnit jejich touhu po děťátku.“

„Ach bože,“ rozhodila Dita rukama a obrátila oči v sloup. „Podle mého se na to moc upnuli. Příliš tlačí na pilu a to není dobré. Vždyť jsou ještě mladí a život není o tom mít děti hned teď a za každou cenu.“

„To říkáš jenom proto, že ty děti nechceš,“ namítla jsem. „Já bych se o to snažila ze všech sil, jako Agnethe. Jen bych tomu nepodřizovala život tak jako ona. Nikam necestovat, nikam nechodit, být po práci pořád jen zavřená doma, aby se mi náhodou něco nestalo. To bych nedokázala.“

„No, jsem zvědavá, jestli ke mně přestaneš chodit, až otěhotníš,“ zadívala se na mě Dita zkoumavě. „Už se ten tvůj Orel skalní k něčemu rozhoupal?“ povzbudivě se na mě usmála. Orlem skalním kdysi pojmenovala Igora. „Vždyť Emka už za chvíli odejde z domu a její pokoj se uvolní pro mimčo. Doufám, že ani Herpes s vámi nezůstane na dlouho, abys měla klidné těhotenství.“ Herpes byl Igorův

syn Dan. Nepříjemný a hnusný jako herpes, prohlásila Dita před lety. I když jsem jí musela dát za pravdu, neměla jsem ráda, když mu tak říkala.

„Orel skalní se zatím tváří neutrálně,“ odpověděla jsem. Pohodlně jsem se uvelebila na pohovce a obložila se polštářky přesně tak, jak jsem si to před pár hodinami představovala. „Teď je na programu dne Emčina svatba. Všichni jí rozmlouváme velkou honosnou svatbu, ale vypadá to, že bezúspěšně,“ postěžovala jsem si Ditě.

„A hlavně drahou,“ zdůraznila Dita. „To se jí to rozhoduje, když si nic nemusí platit sama. Přece musí vědět, že na to její otec nemá.“

„Samozřejmě že nemá,“ přikývla jsem. „Už jsem s ní mluvila o tom, že přikrývat se můžeme jen takovou peřinou, na kterou máme. Už vidím, jak dnes dopadne hovor přes Skype s její mámou v Americe. Protože ho přesunuli z neděle na pondělí, změnila jsem i já termín své návštěvy u tebe.“

„Dobře jsi udělala,“ pochválila mě Dita. „Sama sebe si nedovedu představit v situaci, že bych seděla doma a děti by se nadšeně bavily s báječnou maminkou, která je opustila. Vyhodila bych pojistky v celém domě a ještě bych do nich strčila sirku, aby nešly znova nahodit.“

„Dobře víš, že by to k ničemu nebylo,“ namítla jsem. „Přece nemůžu dětem bránit v kontaktu s matkou. Ať je, jaká je, jinou už mít nebudou.“

„Kdyby alespoň dokázaly ocenit, co pro ně děláš,“ zlobila se Dita. „Řeknu ti, že by mě u Igora nedokázalo udržet ani osmisprežení koní. Kdybych měla takové zkušenosti jako ty, nevydržela bych s ním ani týden.“ Za tu dobu, co jsem s Igorem, řekla tuhle větu asi osmsetkrát. Nikdy nesouhlasila s mým rozhodnutím nastěhovat se k opuštěnému muži se dvěma pubertáky.

„Dito, tebe by se žádným mužem neudržel ani tryskáč,“ připomněla jsem jí.

Dita se nechtěla na nikoho vázat, chtěla být volná jako pták. Těhle své touze přizpůsobovala celý svůj život. Ve vztazích s muži nebyla žádná láska, ale jenom sex. Sem tam nějaká společenská událost nebo drahá dovolená. Pak zase honem zpátky do prázdného bytu a užívat si svou samotu. No, nikdo jiný než já by to nepochopil. A to hlavně proto, že jsme kamarádky už od základní školy, a tak znám její hektický život, kdy se o bezstarostném dětství rozhodně nedalo mluvit.

„Znáš mě fakt dobře,“ ušklíbala se. „Ochutnej také ty špaldové tyčinky,“ přisunula talíř blíž ke mně. „Včera je přinesl Kazo, který je objevil prý v nějakém bio obchodě. Hodinku tady poseděl, a protože jsi nepřišla, byla jsem docela ráda.“

„Kazo je jediný muž, který za tebou může kdykoliv přijít,“ dělala jsem si z ní legraci. „Ty ale na něj stejně pořád koukáš skrz prsty,“ káravě jsem se na ni podívala.

„Kazo je milý, ale nezajímavý,“ pohodila Dita černou ofinou.

Vztah našeho spolužáka Kazimíra k Dítě byl obdivuhodný. Zatímco ve škole jí všichni kluci pohrdali a posmívali se její rodinné situaci, Kazo ji vždycky bránil a věrně při ní stál až do dneška. A to od ní nedostal ani jedinou pusu, mohl ji zbožňovat jenom platonicky. Za tu výdrž a věrnost takovému outsiderovi, jakým kdysi byla Dita, jsem ho obdivovala.

To už ale dneska dávno neplatilo.

Nervózně jsem se uhnízдила a objala jeden polštář.

„Dito,“ řekla jsem důrazně a upřela na ni vážný pohled. Samotnou mě překvapilo, jak zněl můj hlas hluboce. „Nebudeš věřit tomu, kdo se dneska u nás v hotelu ubytoval. Neuvěřitelná náhoda!“

„No... kdo?“ Když si všimla mého výrazu, zatvářila se znepokojeně.

„Ria. I se synem. Jmenuje se Bruno.“

Dítě to vyrazilo dech. Bez hnutí na mě zírala s nepřítomným výrazem. Na vteřinu.

„Tak to je fakt pořádná náhoda!“ souhlasila se mnou. „To je neuvěřitelné! Kolik... je dnes tomu chlapci? Dvanáct?“ přemýšlela s přimhouřenýma očima.

„Třináct,“ opravila jsem ji.

Dita v duchu počítala zpátky, pak přikývla. „Bože, to už uplynulo třináct let?“ zhrozila se. „A co ta Slizká fruktóza, poznala tě?“ zeptala se na Riu.

„Naštěstí ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „My dvě jsme se přece viděly jen letmo a jen jednou,“ připomněla jsem jí.

„Já jsem ji taky viděla jen jednou, ale myslím, že si mě bude pamatovat celý život,“ vyhrkla Dita našťavaně. „Proč se u vás vlastně ubytovala? To už tady nebydlí nebo tu nemá rodinu, nebo co?“ neskrývala opovržení. Ria si ho i po letech zasloužila.

„Matka jí před pár lety zemřela a ona teď žije v Rakousku, ve Štýrském Hradci, a jmenuje se Dulleová,“ vysypala jsem na ni informace.

„No ne!“ plácla se Dita rukou do stehna. „A co se stalo se Zamilovaným debilem?“ zasmála se škodolibě. „Odcválal na nějakém chcípajícím oslovi?“

„To by musel jet sám na sobě,“ poznamenala jsem. „A zřejmě to udělal. Ve středu bude mít pohřeb.“

„Cože?!“ vykřikla ohromeně. „Pohřeb?!“ Zděšení v její tváři bylo skutečné. „To mu ta velká láska dlouho nevydržela... Proboha, vždyť mu ještě nebylo padesát!“ vrtěla nevěřicně hlavou. Mimoděk si vzala špaldovou tyčinku a okusovala ji jako tužku. „A co ten chlapec?“ zadívala se na mě tázavě. „Tuší vůbec, jaké hyeně se narodil?“

„Je moc milý,“ řekla jsem pomalu. Odstrčila jsem polštářky a posadila se přímo proti Ditě. „Je úžasný,“ dodala jsem tiše. „Bože, Dito,“ sepjala jsem ruce ve snaze zdůraznit své pocity, „kdybych jednou měla syna, chtěla bych, aby byl přesně takový jako Bruno. A když si uvědomím, jak jsme se snažily, aby se nikdy nenarodil... Je mi hrozně, jen si na to vzpomenu.“

Dita se na mě zmateně podívala. „Tehdy jsme to myslely dobře,“ vyhrkla. „Už jsi to řekla Patricii?“ zavrtěla se netrpělivě v křesle. Pramen vlasů, který jí padal do tváře, si zastrčila za ucho. Nervózně si upravila výstřih a napila se vína ze sklenice na vysoké stopce.

„Té to rozhodně nepovím,“ zavrtěla jsem hlavou. „To, co by následovalo, bych nechtěla zažít. Určitě by jí trvalo hodně dlouho, než by se zase dala do pořádku.“

V tu chvíli jsem vůbec netušila, že se mýlím a že kamarádka Patrícia už nasměrovala svůj život někam jinam. Mýlila jsem se ve víc věcech, dokonce i v tom, že o Dítě vím všechno.

RODINNÉ VZTAHY

„Chyběla jsi mi.“

Igor mě objal a setřásl mi z vlasů kapky deště. Vzal mi z ruky mokrý deštník a plnou nákupní tašku, odnesl ji do kuchyně a vrátil se ke mně do předsíně. Pomohl mi z kabátu. „Jak se má Dita?“ zeptal se.

„Dobře, jako vždycky,“ odpověděla jsem po pravdě. „Pozdravuje tě.“ Teď jsem zalhala. To by Ditu nikdy nenapadlo. Nedokázala se smířit s tím, že jsem „uvízla“ u Igora. Považovala to za mou slabost a neschopnost vymanit se z vlivu muže, se kterým mě čeká život plný problémů.

„Že děkuju,“ poznamenal. „Proč se u nás vlastně taky neukáže? Neviděl jsem ji, ani nepamatuju.“ Došli jsme do kuchyně.

Ještě se ani nestihl převléct. Na sobě měl košili a sako jsem viděla přehozené přes opěradlo židle. Světle kaštanové vlasy měl rozcuchané, jak si je zřejmě prohrábl prsty, když přeběhl z parkoviště do vchodu paneláku.

„Měla jsi zavolat, dojel bych pro tebe autem,“ objal mě

kolem pasu. „A ještě jsi v tom dešti šla na nákup...“ podíval se na plnou igelitku. „Půjdeme se spolu převléct do ložnice, co ty na to?“ zatvářil se natěšeně.

„Nejsme tady sami,“ připomněla jsem mu s úsměvem. Všimla jsem si, že si Emka vařila čaj a mokrý sáček zeleného čaje a rozkrojený citron nechala na lince. Talíř od polévky, lžíce a dva hrnečky ve dřezu svědčily o Danově přítomnosti. Nic se tady od včerejška nezměnilo, pomyslela jsem si. Ale mýlila jsem se.

V ložnici jsem zatáhla žaluzie. Venku za oknem padala na celý okolní svět plíživá mlha a velmi rychle se stmívalo. Na okamžik mě přepadla úzkost.

„Alespoň jednu pusu,“ žádonil Igor.

Stáli jsme nazí u sebe, dveře ložnice byly pečlivě zavřené. Ochotně jsem se k němu přitiskla ještě těsněji. Z jeho těla sálalo příjemné teplo, svaly na ramenou měl napjaté. Jeho rty se ke mně přisály při dlouhém polibku a odmítaly se odtrhnout. Když je přece jen odtrhnul, zalapala jsem po dechu.

„To ostatní necháme na později,“ pošeptala jsem mu a pohladila ho po tváři. „Jdu udělat večeři.“

Ještě pořád mě k sobě tiskl. „Kdybychom tu byli sami, žádná večeře by nebyla,“ zabroukal mi do ucha.

„Doufám, že ti to časem budu moct připomenout,“ zasmála jsem se. Rychle jsem na sebe hodila lehké kalhoty a tričko. „Teď můžeš uklidit nákup a já oškrábu brambory.“

„Rozkaz!“ zasalutoval. „Brambory nech oloupat naší slečně, ať si zvyká, když se tak moc chce vdávat.“

„Budou raz dva,“ odmítla jsem jeho návrh. Neměla jsem chuť koukat na otrávenou Emku. Někdy byla nevyzpytatelná. Občas sama od sebe něco udělala, ale když neměla náladu nebo když jsem ji neplánovaně o něco požádala, netvářila se zrovna nadšeně. Brala jsem to tak, že kdybych měla svou vlastní dceru, vypadalo by to asi také tak. No

a příklady ze života ostatních lidí, kteří měli děti v pubertě, byly dokonce ještě horší.

Oloupané brambory jsem nakrájela a dala vařit na sporák. Igor vyndal z tašky sekanou, kterou jsem koupila v supermarketu u lahůdek, rozbalil ji a labužnický k ní přičichl.

„Už z dálky tak krásně voněla, že jsem jí neodolala,“ poznamenala jsem. Večere bude rychlá a dobrá. Opřela jsem se o sporák a obrátila se na něj. „Jak dopadl včerejší rozhovor?“ zeptala jsem se. „Vzdala se Emka velké svatby?“

Igor upřel pohled na podlahu a chvíli to vypadalo, že počítá drobky u nohy stolu.

„Ono to není tak jednoduché, jak jsme si to představovali,“ odpověděl vyhýbavě.

„Řekni mi to normální lidskou řečí,“ vyzvala jsem ho. „Nějak jsem nepochopila, co jsi měl na mysli.“ Nakoukla jsem do hrnce: voda, do které jsem dala vařit brambory, už vesele bublala.

„Znamená to, že Jolana to ještě zkomplikovala,“ vysvětlil mi. „Podpořila totiž Emku. Prý je to její svatba, tak ať si ji udělá podle svých představ.“

„No, z Ameriky se jí to snadno radí,“ zhodnotila jsem to chladně. „Zřejmě se tedy rozhodla své dceři přispět na výdaje.“

Igor si strčil ruce do kapes džín a zavrtěl hlavou. „Na to vůbec nepřišla řeč.“

„A o čem jste mluvili? Vždyť jsi povídal, že jste byli na Skypu skoro tři hodiny,“ podivila jsem se.

„Mluvíte o mojí svatbě?“ ozvalo se za mými zády. Zrovna jsem vypnula plyn a chytla hrnec do utěrky, abych slila brambory.

Natočila jsem hlavu a uviděla Emku v kraťasech a tričku s krátkými rukávy. Jako by v bytě bylo alespoň třicet stupňů.

„Emko, nastyďneš,“ řekla jsem starostlivě. „Obleč si něco teplejšího.“

„Mně je dobře,“ pokrčila rameny. „Škoda že jsi tady včera nebyla.“ Hodila si do pusy plnou hrst oříšků z misky na stole. „Slyšela bys, jak je máma z té velké svatby nadšená,“ básnila s rozzářenýma očima.

„Emko, já nemám nic proti tvé svatbě snů,“ řekla jsem, když jsem scedila brambory. „Nepovažuji ale za rozumné brát si na ni tak vysokou půjčku. Přece víš, že táta tak velké úspory nemá a ty ještě nevyděláváš. Jde o to, abys své plány trochu přizpůsobila tátově finanční situaci.“

Jen jsem to dořekla, už jsem toho litovala. Tohle jí přece měl říct Igor! Měl jí to vysvětlit, a ne se jen tvářit ustaraně, když byla tak nadšená.

„Vilovi rodiče s tím žádný problém nemají,“ dala si Emka ruku v bok.

„Vilův otec je podnikatel, takže má peněz dost,“ ozval se konečně Igor. „A ty víš, že Vilo už léta pracuje v jejich rodinné firmě a má úspory.“

„Tati, ale ty vyděláváš o dost déle,“ namítla Emka. „A to ti ještě máma platí výživné.“

„Výživné neplatí mně, ale vám,“ připomněl jí Igor klidně. „Sama dobře víš, že ta částka nikdy nedokázala pokrýt vaše běžné potřeby. A já jsem od mámy nikdy nechtěl peníze navíc, když jste jeli na lyžák, na prázdniny ani na tvoje jazykové kurzy a Danův sport. Něco jsem vám spořil, ale zbývající peníze se utratily.“

Na prahu kuchyně se najednou zjevil Dan.

„To bude asi tím, že ty peníze jsou určené pro tři lidi,“ ozval se a upřeně se díval kamsi nad naše hlavy.

Byl rozčuchaný, na sobě měl špinavé vytahané triko, tepláky prapodivné barvy a velikosti a jejich rozkrok mu visel u kolen. Vypadal jako poslední bezdomovec, o kterého se nemá kdo postarat. Hlavně aby si nikdo nemyslel, že se o něj starám já.

„Nebud' drzý, dobře víš, že Ela na domácnost přispívá,“ okřikl ho Igor a v pohledu, který na mě vrhl, se mihla obava.

„A dokonce by ani nemusela, protože to, co pro nás dělá, má mnohem vyšší cenu.“

Rozmačkala jsem uvařené brambory na kaši rychleji a důrazněji než jindy. Odnesly mé mlčenlivé rozhořčení nad Danovými slovy. Vůbec se mi nechtělo na ně nějak reagovat. Ať si to s ním vyřídí Igor.

„Večeře je hotová,“ oznámila jsem a přidala do kaše ještě kousek másla a trochu smetany, aby byla chutnější.

Dan pomalu přešel kuchyní až k velkému talíři sekané uprostřed stolu. Naklonil se k ní a přičichl.

„Kupovaná, no samozřejmě,“ řekl pohrdavě a zatvářil se, jako by smrděla.

Kousla jsem se do jazyka a nic neřekla. Neměla jsem chuť se dohadovat ani sílu sedět s ním u jednoho stolu.

„Komu se to nelíbí, nemusí jíst,“ podíval se na něj Igor přísně a sedl si ke stolu. Oba mladí se přidali, i když Dan se tvářil, jako by zrovna chtěl zvracet.

Nandala jsem kaši do porcelánové mísy a nakrájela sekanou.

„Dobrou chuť,“ popřála jsem jim. „Já hlad nemám, jdu se zatím osprchovat,“ řekla jsem tiše mezi dveřmi.

Osvěžující voda stékající po těle mi zlepšila mizernou náladu z dnešního večera. Vzpomínala jsem na to, jak jsme se s Ditou včera nasmály. Tady jsem se tak nenasmála, ani nepamatuji.

Ale věřila jsem, že se v noci přitulím k Igorovi a zapomenu na všechny nepříjemnosti. Za těch pár let, co jsme spolu, jsem se naučila v takové situaci zapomenout na rozčarování, hněv a zklamání z jeho syna. Když jsem k nim přišla, bylo mu šestnáct a já jsem se snažila být jeho kamarádka, a ne náhradní matka. On ale nedokázal nic ocenit a ještě dneska, kdy už je dospělý a je mu dvacet, se ke mně chová jako puberták.

Emka po večeři umyla nádobí a šla do svého pokoje. Když jsem později uklidila kuchyň, nakoukla jsem k ní. Ležela